

Gehoord, geloofd en verzegeld

De lofzang in Efeze 1

We willen graag het derde en laatste deel van de mooie lofzang overdenken die we in Efeze 1:3-14 vinden. In het eerste gedeelte (vs. 3-6) zien we de bedoelingen van de Vader en de raadsbesluiten van Zijn rijke genade van het begin, toen Hij ons heeft uitverkoren opdat wij heilig en onberispelijk voor Hem zouden zijn in de liefde. Tevoren heeft de Vader ons door Jezus Christus bestemd tot het zoonschap voor Zichzelf, opdat wij zouden zijn tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade.

In het tweede gedeelte (vs. 7-12) zien we dat de Zoon Zijn kostbare bloed stortte om ons te verzoenen en ons vergeving van zonden te kunnen schenken, en wel tot lof van Zijn heerlijkheid.

En vervolgens zien we in het derde gedeelte (vs. 13-14) het werk van de Heilige Geest in het opnieuw geboren laten worden van zondaars, met als bekroning hiervan het feit dat Hij in hen komt wonen. Ook dát is tot lof van Zijn heerlijkheid.

Het eeuwige raadsbesluit van de Vader was om de mensen te zegenen; de Zoon volbracht het werk waardoor de raadsbesluiten van de Vader in vervulling gingen. Toen kwam de Heilige Geest in de wereld om dit gezegende werk te verwerkelijken in de harten van vroegere zondaars, die in Jezus Christus waren gaan geloven. De Heilige Geest zet dit werk voort totdat de gelovigen in heerlijkheid zijn.

Gehoord – geloofd – verzegeld

‘In Hem bent ook u, toen u het Woord van de waarheid, het Evangelie van uw behoudenis, gehoord hebt. In Hem bent ook u, toen u geloofd hebt, verzegeld met de Heilige Geest van de belofte’ (vs. 13).

In het voorgaande vers had de apostel Paulus zich speciaal gericht tot de gelovigen uit de Joden. Maar in vers 13 zijn de woorden gericht aan de ware gelovigen uit de heidenen. De tegenstelling tussen ‘wij’ in vers 12 en ‘u’ in vers 13 maakt dit duidelijk.

Drie belangrijke woorden komen er in dit vers voor: ‘gehoord’ – ‘geloofd’ – ‘verzegeld’. De mensen aan wie de apostel schreef, hadden eerst gehoord en daarna geloofd. Het eerste werk van de Heilige Geest in de ziel van een zondig mens is hem te laten zien wie hij is, en hem ervan te overtuigen dat hij dood is in misdaden en zonden, dat hij zelfs een slaaf is van de zonde. Hij toont hem dat hij het verdient om voor eeuwig verloren te gaan, als gevolg van zijn zonden.

Maar als hij het Evangelie van de behoudenis hoort en het aanneemt, dus gelooft in de Heer Jezus en in de volmaaktheid van Zijn werk aan het kruis, wordt zo iemand opnieuw geboren; hij wordt een gelovige die geboren is uit water (d.i. het Woord van God) en Geest. Als gevolg van zijn geloof verzegelt God elke gelovige met de Heilige Geest. Op hetzelfde ogenblik dat iemand in de Heer Jezus gelooft en Hem aanneemt als zijn persoonlijke Heiland, is hij verzegeld met de Heilige Geest.

De Heer Jezus Zelf was de eerste Persoon Die verzegeld was met de Heilige Geest (Joh. 6:27). Hij was echter niet verzegeld met de Heilige Geest nadat Hij het verzoeningswerk had volbracht, maar al daarvoor, toen Hij nog op de aarde wandelde, want God de Vader had Hem verzegeld. Voor Hem was er geen bloedstorting nodig, omdat Hij de Heilige was, Die geen zonde gekend of gedaan heeft. Hij was gezalfd met de Heilige Geest zonder het vergoten bloed of de verzoening nodig te hebben. Maar Hij stierf en stortte Zijn bloed opdat de Heilige Geest allen zou kunnen verzegelen die het door hun afkomst van Adam niet waard waren.

Er is geen ware gelovige aan wie de Heilige Geest niet is gegeven. In Romeinen 8:9 lezen we: 'Als iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe', met andere woorden: zo iemand is geen kind van God.

Bidden om de Heilige Geest?

Is het dan juist als een gelovige nu nog vraagt om de Heilige Geest te mogen ontvangen? Natuurlijk niet, want deze zelfde Geest woont al in hem en hij is al lang met deze Geest verzegeld. Zou het geen verschrikkelijk ongeloof zijn geweest als de discipelen God hadden gevraagd om Christus naar hen toe te sturen, toen Hij al bij hen was?

Het is daarom net zo goed een zonde van ongeloof als gelovigen vragen om een nieuwe uitstorting van de Heilige Geest, of een tweede Pinksterdag. De Heilige Geest is immers al uit de hemel neergekomen en woont in alle ware gelovigen. Het is waar dat wij de Heilige Geest niet mogen bedroeven of uitblussen, en dat wij voortdurend horen te bidden om door de Geest met kracht gesterkt te worden, maar dat is iets totaal anders.

God Zelf verzegelt de gelovige zodra hij door geloof de Heer Jezus als zijn Heer en Heiland aanneemt. We lezen dat ook in 2 Korinthe 1:22: 'God, Die ons ook verzegeld en de Geest als onderpand in onze harten gegeven heeft'. De verzegeling is het bewijs, het ware teken van geloof, hoewel zij onzichtbaar blijft voor de mens. In de levensopenbaring van de gelovige moet echter tot uiting komen dat hij 'een brief is van Christus' (2 Kor. 3:3)!

Een geschreven brief toont altijd de gedachte en de bedoeling van de schrijver. Daarom hebben de kinderen van God hun namen niet geschreven in inkt of uitgehakt in steen, maar zij zijn een brief van Christus; de Heilige Geest heeft het levende Woord van God in hun harten en in hun levens geschreven. De verzegeling met de Heilige Geest is het onderscheidende kenmerk tussen de ware gelovige en de naam-Christen.

Het zegel is ook een bewijs en teken van bezit: 'Het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent die de Zijnen zijn' (2 Tim. 2:19). De Heer Jezus heeft gezegd: 'Ik ben de goede Herder; en Ik ken de Mijnen, en word door de Mijnen gekend' (Joh. 10:14).

De eigenaar van een kudde schapen merkt zijn schapen door een speciaal brandmerk. Zo kenmerkt God ook met Zijn zegel allen die eeuwig en onwrikbaar Zijn eigendom zijn. Dit speciale zegel is de Heilige Geest, Die ons gegeven is als een bevestiging dat wij het zoonschap van God bezitten. Drie keer is er in het Nieuwe Testament sprake van de Heilige Geest als een zegel voor de gelovige (Ef. 1:13; 4:30; 2 Kor. 1:22). Alleen in de eerstgenoemde tekst wordt Hij genoemd 'de Geest van de belofte', waardoor eraan herinnerd wordt dat de zending van de Heilige Geest het gevolg was van de belofte die de discipelen ontvingen (Joh. 14:26; 15:26; Hand. 1:4).

Het onderpand van onze erfenis

‘... Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verlossing van de verkregen bezitting, tot lof van Zijn heerlijkheid’ (vs. 14).

De verzegeling is ook een bewijs en teken van onze veiligheid en zekerheid tot aan het eind, want de Heilige Geest is het onderpand van onze erfenis. Hierin hebben we ook de duidelijke, Goddelijke bevestiging van het feit dat de gelovige onmogelijk verloren kan gaan. Tot de dag van de verlossing, dit wil zeggen ‘de verlossing van onze lichamen’ bij de wederkomst van de Heer Jezus voor de Zijnen, zal de Heilige Geest het onderpand zijn. Hij wil ons, terwijl we nog op aarde zijn, de blijdschap geven in het vooruitzicht van deze erfenis, dus al voordat wij haar ontvangen.

Hij is het zegel van Gods rijke genade die wij in Christus ontvangen hebben, en Hij is ook het onderpand van de heerlijkheid die wij spoedig met Christus zullen delen. Deze aan ons beloofde erfenis is namelijk in feite de erfenis van Christus Zelf. Op grond van het volbrachte verzoeningswerk aan het kruis heeft Hij alle dingen voor Zichzelf gekocht. De tijd zal spoedig komen dat Hij door Zijn kracht en macht Zijn erfenis zal opeisen. Dan zullen allen die Hem toebehoren, deel hebben aan de heerlijkheid van Zijn erfenis. Doordat wij de Heilige Geest bezitten als onderpand van de erfenis, is het bewijs geleverd dat het werk van Christus tot onze verzoening en vergeving van zonden volmaakt was in het oog van God.

Wanneer de Heer Jezus zal komen ‘tot verlossing van de verkregen bezitting’ zal er geen spoor meer zijn van zonde, zwakheid of zwaarmoedigheid, die ons nu nog zo vaak parten spelen. Dan zal de Heer onze sterfelijke lichamen veranderen en ons met heerlijke lichamen bekleden. Wij zullen Hem gelijk zijn, want we zullen Hem zien zoals Hij is. Wie kan zich ons geluk indenken als we de Heer zullen zien van aangezicht tot aangezicht?

Wij moeten echter als gelovigen niets in ons geestelijk leven toestaan wat ons uitzicht op de toekomst kan hinderen, zodat wij de vreugde en blijdschap in onze toekomstige erfenis verliezen. Zodra wij ook maar een klein beetje van de Heer afdwalen, zal dit onze blijdschap verstoren. Wij moeten voortdurend bidden, waken en wachten, opdat onze vreugde nu al zo volkomen zal zijn, als zij zal zijn in de heerlijkheid bij de komst van onze Heer.